

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania W. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

o prawo do renty z tytułu choroby zawodowej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 5 lutego 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 listopada 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w L.) na rzecz adwokata A. L. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł, podwyższoną o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy w L. oddalił odwołanie W. F. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 18 lutego 2010 r. odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 22 listopada 2017 r. w pkt I. oddalił apelację od powyższego wyroku; w pkt II. przyznał adwokatowi J. J. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w L.) kwotę 120 zł powiększoną o należny podatek

od towarów i usług, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisów postępowania w zakresie, który miał wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: art. 233 § 1 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c., art. 290 § 1 k.p.c., art. 285 k.p.c., art. 286 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., art. 217 § 1-2 k.p.c. i w z art. art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. przez nieuzupełnienie opinii J. B. oraz niedopuszczenie dowodu z opinii Instytutu Medycyny Pracy i Zdrowia Środowiskowego w S. lub innego instytutu celem ostatecznego ustalenia, czy niezdolność do pracy wnioskodawcy w okresie 1 grudnia 2009 r. do 31 października 2010 r. ma charakter zawodowy oraz jaka jest przyczyna niezdolności do pracy wnioskodawcy po dniu 31 października 2010 r., w konsekwencji wydanie błędnego wyroku.

Mając powyższe na uwadze, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] w punkcie I oraz uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w L. w punkcie I i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz wnioskodawcy kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym, a także o przyznanie na rzecz pełnomocnika opłaty za czynności adwokackie podejmowane z urzędu w postępowaniu kasacyjnym według norm.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej, wobec rażącego uchybienia Sądu Apelacyjnego, a wcześniej Sądu Okręgowego, który uznał, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy z przyczyn zawodowych na podstawie opinii, mimo że opinie były niepełne, biegli nie dokonali ostatecznego rozpoznania i nie odpowiedzieli na wszystkie stawiane pytania, w konsekwencji wydał błędny wyrok.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie spełniają tego wymagania stwierdzenia, że skarga jest oczywiście uzasadniona „wobec rażącego uchybienia Sądu Apelacyjnego, a wcześniej Sądu Okręgowego, który uznał, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy z przyczyn zawodowych na podstawie opinii, mimo że opinie były niepełne, biegli nie dokonali ostatecznego rozpoznania i nie odpowiedzieli na wszystkie stawiane pytania, w konsekwencji wydał błędny wyrok”. Z takich twierdzeń, kwestionujących ustalenia faktyczne, nie wynika bowiem ani dlaczego, ani jakie konkretnie przepisy naruszył Sąd drugiej instancji. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżący nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przedsądu”.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).